

ЛІЦЕЇСТ

Газета Ніжинського ліцею Ніжинської міської ради
при НДУ імені Миколи Гоголя

12 травня 2012 року № 7

Ліцей – це назавжди

Усе має здатність закінчуватися. Для когось 25 травня – лише екватор, дзвоник на велику, тримісячну перерву, а для когось – фінал й одночасно старт. Це дуже важко вкладається у свідомість, і тому на святі Останнього дзвоника можна було побачити розгублені очі та стривожений шепіт.

Я не уявляю ліцей без нашого другого курсу, без лінгвістів у сусідній аудиторії, біохіму, що постійно ризикує запізнитися в університет, патріотичного фізмату, компанійських істориків... Важко усвідомити, що ми – другий курс. У нас – величезні плани на «післязавтра» і страх за «завтра». Живемо з надією на те, що вистачить

моральних сил, і прагненням нікого не розчарувати...

Не уявляю, що в ліцеї може бути хтось менший за нас. Трохи заздрю, що в них ще так багато часу, щоб сповна насолодитися процесом перебування в цих стінах...

З цими думками на свято Останнього дзвоника 25 травня прийшла не одна я. Відчуття тривоги хоч і лоскотало нерви, але зовсім не псувало атмосферу. У залі такий настрій видавався цілком природним. Просто це ще одна сходинка на шляху до дорослості: вміння відпускати і вміння красиво прощатись.

За роки життя в ліцеї ми навчилися вірити в себе, перемагати, радіти за інших. І це зовсім не порожні слова, вони підкріплені величезним стосом дипломів і грамот, які вручали протягом року.

Останній дзвоник став своєрідним підсумком перемог, на якому відзначали подарунками найяскравіших.

Концерт завершився надзвичайно швидко. Біля нового корпусу ще дуже довго стояли ліцеїсти й випускники. Спілкувалися, фотографувались... Не всі усвідомлювали, що цей етап у житті завершився, але знали, що фінал лише формальний, бо, кажучи словами однієї випускниці, ліцей – це назавжди.

Костюк Аня

Ніжинський НЕП

Невже виконання плану оптимізації коштує дорожче за якісне навчання майбутніх професіоналів?

Це питання неодноразово порушувалося, змушуючи стискатись серця учнів від жалю. Але апогею проблема набула саме під час нашого з вами навчання.

Протягом усього року батьки ліцеїстів мужньо відстоювали права закладу на існування.

Декілька місяців поспіль ми збирали підписи, влаштовували міські зібрання та навіть звернулися за допомогою до місцевого телебачення.

Хіба що глухий не чув, здавалося б, безнадійних благань ліцеїстів. Політична несправедливість хотіла приректи нас на безрадісне сухе існування в стінах школи № 16. Крім того, «Велике переселення» завдало б нищівного удару по кишенях ліцею.

Життя на базі гімназії змусило б наш заклад підпорядковуватись її правилам. Чи заслуговують найкращі та найрозумніші учні міста на таке ставлення?

Процитую слова одного з депутатів Ніжинської міської ради: «Ліцей – гордість Ніжина, він занадто коштовний, щоб втратити його ось так просто!» Найяскравішим подарунком на святі Останнього дзвоника стала радісна новина про результат надважких зусиль всього колективу ліцею. Ми нарешті відстояли право на існування в тих стінах, у яких хочемо!

Хомиченко Віка

У стилі лінгвістів

Рік повинен закінчуватись яскраво! Тому не дивно, що лінгвісти вирішили відсвяткувати останній дзвоник феєрично.

Жарти, шалені танці та смачна їжа доповнювали дружню атмосферу. Нестримним лінгвістам ледве вистачило 10 га території полігону «Сапсан», аби не відмовляти собі в будь-яких розвагах.

Несамовиту тягу до пригод розділили ексцентрична куратор Кошова Людмила Сергіївна та життєрадісна Осталецька Юлія Петрівна. Безсумнівно, вони зуміли організувати наш колектив. Крім того, дотримуючись традицій, ми святкували три Дні народження: Ані Костюк, Альони Бандури та Альони Остапенко. Доки куратори чаклували над

кашею, лінгвісти розбрелися хто куди: одні не давали спокою місцевим жителям – кроликам, а інші влаштували собі фотосесію.

Присутність лише одного хлопця в нашому колі аж ніяк не завадила гарно відпочити. Адже музика та наше чудове почуття гумору суттєво допомогли в цьому. Це свято лінгвісти точно запам'ятають надовго!

Крупко Юля і Нінкович Влада

Існують люди, сповнені суперечностей. Поєднання непоєднуваного часто називають божевіллям. Проте, кожен намагається розв'язати задачу:

(загадковість+абсурд)х тотальна невірноваженість² байдужість до сторонніх коментарів

Особисто я твердо переконана, що вищезгаданий приклад дорівнює винятковості. Виняток – це недотримання правила, а, згодьтеся, у нашому суспільстві все, що не підвладне людському розумінню є нісенітницею і, очевидно, невдалим винятком. Точно невдалим?

Віктор був сліпим художником. Він розпізнавав кольори за запахом і малював те, що не зміг намалювати в уяві жоден зрячий. Це були звуки. Причому, він їх малював так досконало, що під час споглядання ви б знали достеменно, що чуєте: звук пилки, польових квітів чи, скажімо, гул бджіл. Коли з Віктором траплялася депресія чи, точніше, творча криза, він малював звук хрускоту людських кісток. Будучи фізично незрячим, створював світ у своїх кольорах, відтінках, тінях, променях.

А ще Віктор умів малювати тишу. Не ту, яку чують звичайні люди, не розуміючи, що вони всього-на-всього НЕ чують звуку. Віктор створював всепоглинаючу, в певній мірі навіть циклічну тишу. Він малював текстурно, залишаючи на полотні хаотичні полоси пальців, які використовував замість пензлів.

Віктор не страждав від свого божевілля, він насолоджувався ним щохвилини. Адже чим більше в тобі божевілля – тим більше геніальності.

Сьогодні Віктор відчув свинцеву тяжкість. Він уже звик до частих перепадів настрою, але сьогодні щось особливо тяжке тягло його вниз.

Іноді трапляються дні, коли ти прокидаєшся абсолютно понівеченим, коли не бачиш сенсу прокидатися взагалі, коли тіло хворобливо сіпається від необхідності рухатися. Чомусь в такі дні ми стаємо вразливішими. Але у Віктора сьогодні є особлива причина.

Його світ раптово змінився.

Його світ втратив бездоганність.

Його світ потьмянішав.

Його світ вицвів.

...Сьогодні Віктор прокинувся зрячим.

Черненко Оля

Наостанок ми хочемо побажати наповнити наступний 91 день сонцем, щастям, насолодою від подорожей, маленькими й великими перемогами та радостями від зустрічей.

Уперед і вгору!

*Ваш І (майже ІІ)
лінгвістичний*

